

*)

Pekka Ervast

on hiljattain julkaisemassaan puheessa: »Mitä opimme sodasta ja vallankumouksesta»? lausunut ajatuksia, joihin jokaisen henkilön tässä maassa olisi syytä tutustua. Linaamme siitä muutamia kohtia tähän.

»Nykyinen maailmankamppailu opettaa kansoille merkillistä läksyä; maailmanpolitiikan johtajillekin käy päivä päivältä selvemmäksi se merkillinen totuus, että sodalla ei enää saavuteta mitä sillä tavotellaan. Kumpikin sotivista puolista oli asettanut itselleen päämäärän, jonka se luuli helposti ja nopeasti saavuttavansa sodan avulla. Tämä päämäärä oli epäitsekäämpi ja kauniimpi sanoissa kuin todellisuudessa, mutta ihanana lupauksena se väikkyi ja houkutteli sekä kansoja että niiden johtajia turvautumaan sodan ja väkivallan hirmukeinoihin päämäärän ihanuutta saavuttaakseen. Ja mitenkä on käynyt? Sota on osoittautunut samanlaiseksi kuin suuri tuli, jota ei voi hillitä. — — Sodanjumala on katkonut orjankahleensa, noussut rautaisessa ja verisessä majesteetissaan ja nauraa nyt kolkkoa nauruaan ihmiskunnalle, joka sitä uhmaili.

Missä on nyt se hyvä, jota sodan piti tuoda mukanaan? Missä on kunnia, missä on rikkaus, missä on valta? Entinen kunnia on veritöihin tahrautunut, konnantöihin kaatunut. Entisetkin säästöt ovat tyhjiin kuluneet ja päivä päivältä kasvava velkataakka on kukistamaisillaan suurvaltain

entisenkin ylpeyden ja mahdin. Kaikki laskelmat näkyvät pettäneen, kaikki ihanteet ovat särkyneet. Ja hävityksen keskellä on alkanut kuulua uusi ääni. Ankarana ja tuomitsevana, jylhänä omantunnon äänenä se ensin kuului — »mitä varten olette syösseet itsenne pahaan ja syntiin?» Mutta kun tarkemmin kuuntelemme, on se ääni alkanutkin puhua uuden, ihanteellisen päämäärän maanivaa kieltä: »maailman kansat, oppikaa luopumaan sodasta ja väkivallasta!» Ja siinä on sodan sanoma. Eihän tämä ole mikään uusi oppi, vaikka se tässä yhteydessä onkin hämmästyttävä. Maas ilman jaloimmat ja viisaimmat ihmiset ovat aina niin opettaneet: he ovat rauhaa rakastaneet ja väkivaltaa kammoneet. Buddha kielsi jyrkästi sodankäynnin ja verenvuodatuksen ja Kristus sanoi: *Joka miekkaan tarttuu, se miekkaan hukkuu.*

Entä puolustussota? Jos toiset hyökkäävät meidän kimppuumme? Eikö meidän silloin tule puolustaa isänmaatamme, vapauttamme, elämisen oikeuttamme?

Ketkä sitte hyökkäsivät? Kiinalaisetko? Neekeritkö? Ennen maailmassa kansainvaellusten aikana oli todella olemassa tämä mahdollisuus: silloin sodilla olikin toinen luonne. Mutta nyt? Nyt kristityt valtiot ovat haarniskoituina toisiaan vastaan. Nyt he taistelevat keskenään ja ovat tämän jo vuosisatoja tehneet, huomaamatta mikä hirmuinen jumalanpilkka siinä piilee. Vaara ei uhkaa ulkoapäin, vaan omassa leirissä. Mikä tähän on syynä? Mikä on syynä tähän hämmästyttävään pelkoon?

Koko pelko on joukkosuggestionia, jonka syy on katsantokannoissa ja kasvatuksessa. Meitä kasvatetaan väärin. Lapsista saakka saamme oppia, että sota on suurta ja — tai oikeammin: voitto sodassa. Kuolla sodassa on kunniakasta, anastaa sodassa itselleen rikkauksia on sankarillista ja suurta. Mitä sodan avulla voitetaan, se on oikeudella voitettu. Meidän mielikuvituksemme johdetaan täten harhaan. Ja meiltä peitetään, mitä ihmiskunnan vapahtajat ovat opettaneet